

Sygn. akt V GC 227/15 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2015 roku

Sąd Rejonowy w Ostrołęce V Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marianna Grzyb

Protokolant: sekr. sądowy Emilia Górna

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2015 roku w Ostrołęce

na rozprawie sprawy z powództwa

(...) we W. (RFI Nr (...))

przeciwko

W. M. (nr PESEL: (...))

o zapłatę 2.613,60 zł

orzeka:

powództwo oddala

SSR Marianna Grzyb

UZASADNIENIE

(...) we W. w pozwie wniesionym w dniu 12.12.2014 r. przeciwko W. M., prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...) wniosła o zapłatę kwoty 2.613,60 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 4-krotności kredytu lombardowego NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powódka wniosła również o zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych.

Uzasadniając swoje roszczenie powódka wskazała, że pozwany w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarł z (...) Sp. z o.o. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o nr (...). Strona pozwana nie wywiązała się z obowiązku uiszczenia opłat za usługi zgodnie z fakturami wystawionymi przez wierzyciela pierwotnego. Przedmiotową wierzytelność nabyła w dniu 25.05.2012 r. powódka. W dniu 20.09.2012 r. strony zawarły na czas oznaczony umowę ugody, w której pozwany uznał roszczenie w kwocie 4.711,12 zł powiększone o odsetki umowne. Wobec niewypełnienia warunków ugody została ona wypowiedziana. Na dochodzoną pozwem kwotę składa się należność główna wynikająca z ugody w kwocie 2.339,98 zł oraz skapitalizowane odsetki umowne wraz z odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. (k. 16-18)

Pozwany na rozprawie w dniu 24.09.2015 r. nie uznał powództwa, podniósł zarzut przedawnienia, dlatego że żądaniem pozwu są faktury z roku 2005 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony są przedsiębiorcami. W. M. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) Powódka prowadzi działalność w formie funduszu inwestycyjnego.

W. M. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarł z (...) Sp. z o.o. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerze (...), na podstawie której otrzymał dostęp do usług świadczonych przez (...) Sp. z o.o. i zobowiązał się do uiszczania za nie opłat, zgodnie z fakturami.

Z tytułu świadczonych usług (...) Sp. z o.o. obciążył pozwanego fakturą nr (...) na kwotę 221,98 zł, której termin płatności mijał z dniem 20.06.2005 r., fakturą nr (...) na kwotę 1,27 zł której termin płatności mijał z dniem 21.07.2005 r. i fakturą nr (...) na kwotę 2.295,00 zł, której termin płatności mijał z dniem 13.08.2005 r.

Pozwany nie zapłacił kwot wynikających z w/w faktur, a w dniu 20.09.2012 r. zawarł ugodę z wierzycielem, w której uznał wierzytelność na kwotę 4.711,12 zł powiększoną o odsetki umowne. Jednakże pismem z dnia 21.03.2013 r. wierzyciel wypowiedział przedmiotową ugodę z uwagi na brak spłat 4 pełnych rat ugody w terminach określonych w ugodzie.

Powódka (...) we W. nabyła od (...) S.a.(...) z siedzibą w L. w dniu 25.05.2012 r. przedmiotową wierzytelność, wynikającą z faktury nr (...) na kwotę 221,98 zł, której termin płatności mijał z dniem 20.06.2005 r., z faktury nr (...) na kwotę 1,27 zł której termin płatności mijał z dniem 21.07.2005 r. i z faktury nr (...) na kwotę 2.295,00 zł której termin płatności mijał z dniem 13.08.2005 r.

(okoliczności bezsporne, potwierdzone dowodami: pismo z dnia 20.11.2014 r., k. 23, ugoda zawarta w dniu 20.09.2012 r. k. 24-25, wypowiedzenie ugody w sprawie nr P/KRO/5/25, k. 26-27, porozumienie, k. 28, umowa przelewu wierzytelności z dnia 08.05.2012 r., k. 29-30, umowa przelewu wierzytelności, k. 31-32, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, k. 33)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. W ocenie Sądu jest zasadny jest bowiem podnoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia.

Zgodnie z art. 117 § 1 i 2 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Ustawowym skutkiem przedawnienia jest zatem powstanie po stronie tego, przeciw komu przysługuje roszczenie, uprawnienia do uchylenia się od jego zaspokojenia, a wykonanie tegoż uprawnienia powoduje, że roszczenie już nie może być skutecznie dochodzone. Skorzystanie zatem przez dłużnika z przysługującego mu prawa i uchylenie się od zaspokojenia roszczenia obliguje Sąd do oddalenia żądania pozwu obejmującego przedawnione roszczenie. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Co do zasady więc, roszczenia związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, przedawniają się z upływem lat trzech. Przepisem szczególnym, o jakim mowa w art. 118, wyłączającym stosowanie trzyletniego przedawnienia, jest – w stosunku do roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – każdy przepis ustawy, w tym także kodeksu cywilnego, przewidujący krótszy niż trzyletni termin przedawnienia (tak też uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 października 1994 roku, III CZP 136/94, OSNC 1995, nr 2, poz. 38), na przykład art. 554 k.c. co do roszczeń z umowy sprzedaży, art. 646 k.c. co do roszczeń wynikających z umowy o dzieło czy też art. 751 k.c. dotyczący umowy zlecenia.

Podstawą wierzytelności objętej żądaniem pozwu była zawarta przez pozwanego W. M. (w ramach prowadzonej działalności) umowa o świadczenie usług. Zgodnie z art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Przepisy o zleceniu, które należy stosować w niniejszej sprawie nie wprowadzają zaś szczególnego uregulowania przedawnienia roszczeń wynikających z tejże umowy. Wobec tego w niniejszej sprawie w zakresie przedawnienia zastosowanie znajdują cytowane przepisy ogólne.

Zgodnie z art. 120 §1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Przedmiotowe roszczenia stały się wymagalne kolejno w dacie 20.06.2005 r. (termin płatności faktury VAT nr (...) na kwotę 221,98 zł), w dacie 21.07.2005 r. (termin płatności faktury VAT nr (...) na kwotę 1,27 zł), w dacie 13.08.2005 r. (termin płatności faktury VAT nr (...)). Jak wskazywała powódka, z umowy stanowiącej źródło przedmiotowego zobowiązania wynikało bowiem, iż termin płatności strony ustalały zgodnie z fakturami wystawionymi przez wierzyciela pierwotnego.

Strona powodowa wytoczyła powództwo jednak dopiero w dniu 12.12.2014 r., a więc po upływie ponad dziewięciu lat od rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia. Wprawdzie w dniu 20.09.2012 r. strony zawarły ugodę, w której wierzyciel wyraził zgodę na spłatę wierzytelności, niemniej jednak nastąpiło to niemal 7 lat od rozpoczęcia biegu przedawnienia.

Wobec powyższego w dniu wnoszenia pozwu roszczenie strony powodowej było przedawnione. Powódka nie wykazała, aby bieg przedawnienia podlegał przerwaniu. Dlatego też powództwo wytoczone przez stronę powodową nie mogło zasługiwać na uwzględnienie.

Z uwagi na powyższe na podstawie art. 118 k.c. orzeczono, jak w sentencji.

SSR Marianna Grzyb